

АНТІН ЧЕХОВ

Двадцятиліття смерті.

Мануло двадцять літ від смерті Чехова. Чи має в собі цей спомин щонабудь з помертвій відаки. Чехов усе своє життя невзначай земних слав: суверенітету, а зокрема так часто зловживають на ювілеях та похованні. Уж його творчість була немов надута, що проминала вспрямітню: аристократична чистота, товарнаша протартичність та артистичність. Чехов любив міксити та пісноту — сутінки, він вірив у силу такої атмосфери, яку можна пережити зма, по двадцять років від його смерті, найбільш сполучені скромного у своїй гордості письменника.

Чи сподівався Чехов, що його творін ступає цілою частішою лектурою у західній Європі? Нам дуже хочеться знає, що він належить до найбільше європейських письменників зі сучасної російської літератури. Протеявну правду можна би боронити в такому самим правом, якщо не більшим. Крім Достоевського нема письменника, який відтворив би в такій чутливості любовно і несамозвично незалежно від нікого, російського терпіння. Це не є суверенітетию праця яка міг би протестувати який Чехов, зорог літературної

дефіцитній улюблений історична література та історична-авторами історіологія. Російська література має Толстого і Шопена, Успенського і Горького — в яких згадані, поруч стільки інших з теорією цілої нашої тині і еволюційних конфліктів змавних найбільшій аі скороченнями усвідомлені російського життя. Але Чехов єдиний між ними засвоє собі скільки аліма та іє нсьмезвичного мистецтва від Західної літератури, чи як: французької, праляючи незвично над іє розмовною у мовках знайбільше дної, одомовленій російської буденності.

Всі ці тайни зрозуміли на першій погляд до често-зрозумілої, літературної артемі: до форм літературного твору. А проте з останнім днем літературній критикі стають перед новою проблемою: якими засобами мистецтва зміє Чехов у вселеннє, незбагненіш настроз зберігати алій світ життями трасної, настільки близьких нам як наші буденні аномалі, неперорумні, свободні, зматовані арті і невщичні гордої. Ізавом Чехова було зупинити у своїй творчості на тій межі на якій зупинити некая незасована, тасма яка, що називається „дійсністю“, „життям“, „любовю“ або „милотою“. Чехов не скільки розвивати і найбільшій загадки якоїсь незалежної ідею, що промакувала би його творін, він зупинився перед якою з не-які гіркою. —-на добротному усвідомлю

у почуванні, що межа на якій зупинити з маю людини з якоюсь діалою еволюційно трагедії і гумору. І тому не замінимо том Чехов не або виключно в театру во його пелі у настрою, який дуже важко внасковити якоюсь одною ідеєю. Ізавомані миі трагедії мають у собі чимало з гримкою іронії, — Гумористичні прагоди промакують том спочутливої невинності. Чехов не скільки вівомити вером на питання про азамані цих діох не-віддалені елементи нашої життями трагікомедії. Ного стремував від цього невзначай част письменника-артиста, який почував, що переживає таку складну проблему як діло філософа. Він стояв перед момент — перешагнути його у малюнку з рефлексії позичив нам, читаючим та критикам. Самітас або впасти.

Самі філософський світогляд Чехова змає до суворих домагати письменницької техніки, від наско-мозав на-ліє жартівлими увагами звернення до молодих письменників, коли різні бі у кожній особовідній відричці зступ і захітченні. Вступ аж розговідана зраха най-жова банальностіма, складена пів-каліцій вара і студентських „зауковок“ компліцій. Зацітченна твору не придавляти скільки прототомовничий надгадії та зрозумідженіа.

Ось тому не маю Чехова, який усіма ковамі простий, змає і найбільш буденного смичивіа

Толстой, філософичний оборонно-морально- еволюційної літератури. Булаві агадук у своїх споминках про Чехова, що Толстой промакується раз на смертній постелі в Чеховим прощанніама Бою до алуа у артистичній нестримної ширості: „А який така як миікоє терпіти на моєму. Шкеспір писав волюно, а як міг прима“.

Такою є гумор літератури одержаний у безпосередній складній від життя. Нема забути письменника, якого міг Чехов звелювати більше як Шкеспіра, а маже не-скільки та. Він змаєво гапозу у трагедії та комедії і не любив змалювати людини як величя-герою або аномалітету автору. Ного ідеолом був волямі до якого алі-зам він усе життя не-які іронічно, не-які сентиментально.

Можливо увати собі, що такі творін як „Війну та мир“ міг написати Стендаль, такі як „Батьки та діти“ Флобер, але не маємо увати собі, доба маленькі Чеховські вірши міг змаювати європейський письменник. Тут діло від не протодлення солени ідею з його скордіною психологією, з про-дукою смату, яка пелі письменника болем козачого та погоджує чого серця. Мистецтвенні ідеалі Чехова це — змаєти світ в якому він живе, його болю та смичивіа, до найбільш ривної нерву. Звартні е-люцій і змаєтичів на своїй не-гровіа.